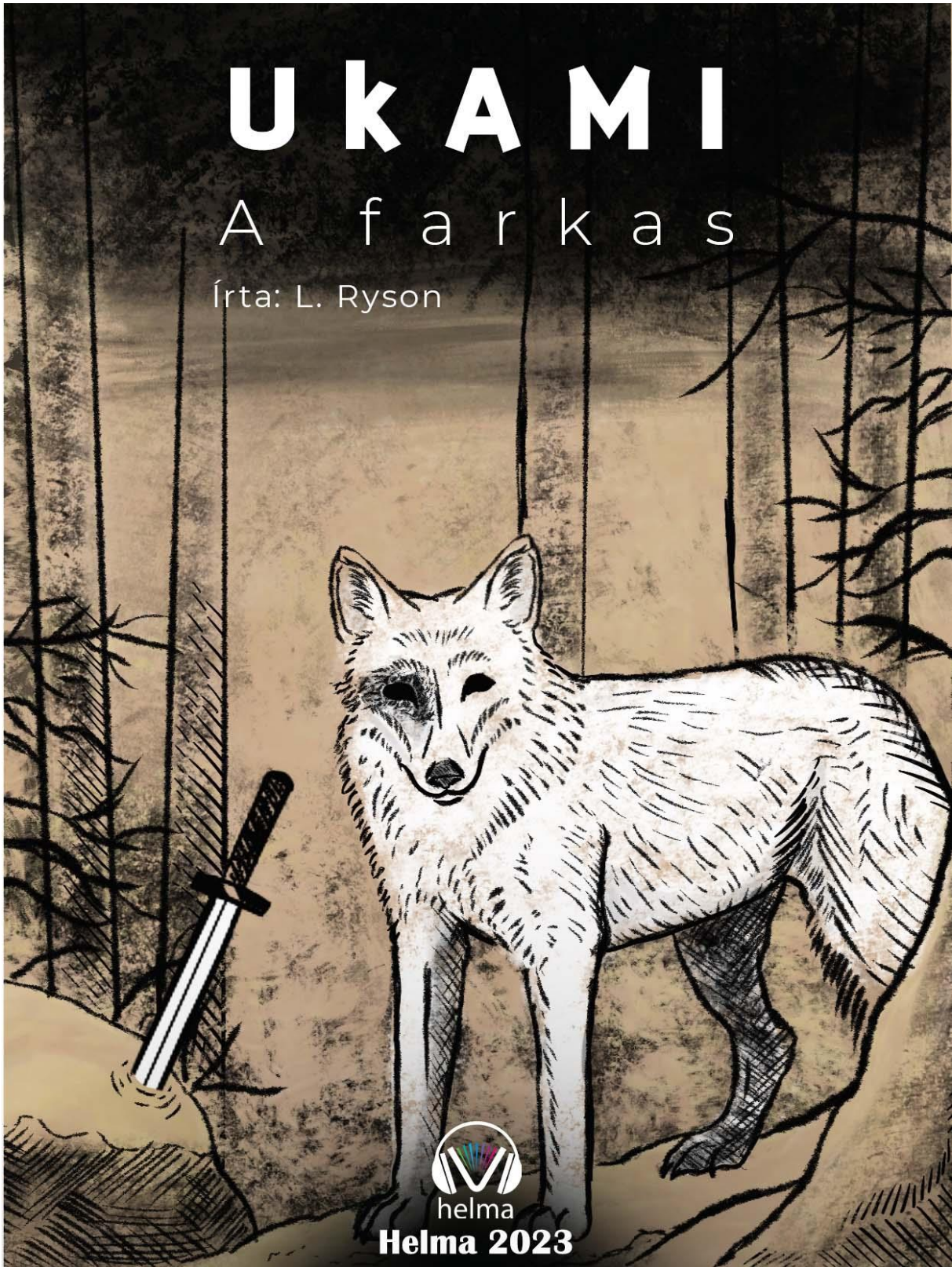

UKAMI

A farkas

Írta: L. Ryson

helma

Helma 2023

UKAMI - A Farkas

L. Ryson

Copyright © (L. Ryson 2023)

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-17-3

A borító Bali Ádám grafikus munkája

A kötet 18 éven felülieknek ajánlott!

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna: <https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

- Google Podcast

- Apple iTunes

-RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Előszó

Hivatalosan 1905-ben kihalt már a Honsu farkas, sokan mégis a mai napig jelentik a hatóságoknak, hogy látnak ilyen állatokat. A legendák szerint van egy különleges, ezüstszínű farkas az erdőségekben, rendkívüli méretekkel. Ez az óriás farkas a mítosz szerint az istenek által teremtett félig démon, félig farkas: az Ukami. Néhányan látni vélték a lábnyomait a friss hóban, vagy hallani vélték üvöltését a hegyek felől. A legendák szerint az Ukami 1000 évenként testet ölt, kiválaszt egy halandót, hogy beleköltözzön, és hatalmas erejű, halhatatlan harcosként járja a világot. Mondák szerint ez az 1000 év eltelt, és az Ukami újra megjelent, a hegyeket járja, keresi a méltó harcost, akibe beleköltözzön, és testet öltve felkutassa a sárkánykardot, amelynek segítségével el tudja venni a legyőzött ellenfelei erejét és tudását. Több tízezer éve egyszer már annyi erőt gyűjtött össze legyőzött ellenfeleiből, hogy szinte már isteni hatalommal rendelkezett, de a hatalmas Koomaru, az óriássárkány mégis végezni tudott vele. Azóta már számtalanszor testet öltött, de mindeddig még nem talált olyan erős harcost, mint akkor. Napjainkban, a sűrű hóesésben, egy másfél méteres marmagasságú, ezüstszínű farkas – jobb szeménél függőlegesen egy fekete sávban a szőr, mint egy vékony csík, mögötte feketén izzó szempár – oson az éjszakában. Farkasüvöltés hallatszik az erdőben, rendkívül hangosan, olyan üvöltés, amit ember nem hallhatott már ezer éve...

És újra megjelentek a Honsu farkasok is falkában, egyre nagyobb falkákban...

1. fejezet

Hinata az embereivel egyik – Osakában bérelt – lakásuk felé tartott.

Begyűjtő körútjuk utolsó állomására mentek, prostituáltaknak béreltek lakásokat, ahol a lányok „dolgoztak”. Úgy vélték, hogy a Takegawa Jakusa klán keze nem ér el Osakába.

Tokió messze van, szerintük itt nem üzleteltek a jakusák, ezért bátran vágtak bele az illegális üzletükbe. A szebb lányoknak lakást béreltek, és azok ott fogadták ügyfeleiket, viszont ezért elvárás volt a napi százezer Jen. A kevésbé csinos lányokat pedig az út mellé tették ki, és ott kellett dolgozni nekik esőben, hóban, fagyban, napsütésben. A nap végén körbejártak és beszédtek a lányoktól a napi bevételt. Akiknek nem volt meg a napi limit, azokat alaposan elverték és megfenyegették. Hajnali egy óra körül járt már az idő, ez idő tájt már nem volt nagy forgalom a városban sem.

– Na, ezt még letudjuk, aztán bulizunk egy jót – szólt Hinata az embereihez.

– Jó kis buli lesz, lesz egy-két fekete picca is – mondta Masuyo, azután nevetésben tört ki.

– Jaja, néha kell egy kis egzotikus hús is – válaszolt nevetve Hinata.

Időközben megérkeztek ahhoz a négyemeletes házhoz, ahol lakást béreltek. Kiszálltak a kocsiból, felmentek a negyedik emeletre, és bekopogtak az ajtón. Hamarosan kinyitották, és egy fiatal, 19 éves lány állt velük szemben.

– A lóvéért jöttünk, Fumiko – közölte monoton hangon Hinata.

– Hozom – válaszolt gyorsan Fumiko, majd megfordult, és sietős léptekkel indult a kikészített borítékért. Átadta Hinatának, aki átvette és gyorsan átszámolta a pénzt.

– Át akarsz verni, te ribanc? Ez csak hatvanezer! Hol a többi? – kérdezte fenyegetően Hinata.

– Nincs több. Ma többen is lemondták az előre lebeszélte menetet – válaszolt rettegve Fumiko.

– Hazudsz, te rohadt kurva! – emelte fel hangját Hinata, majd nagy erővel megpofozta a lányt.

Fumiko az ütés erejétől a földre esett, és sírni kezdett. A földön ülve fogta az arcát. Hinata a hajánál fogva felrángatta, majd még egyszer nagy erővel pofon csapta.

– Ha megtaláljuk a hiányzó pénzt, akkor a szart is kiverem belőled, ribanc – üvöltötte Fumiko arcába. – Kutassátok át a lakást!

Rögtön ugrottak is és nagy rendetlenséget okozva teljesen átforgatták a lakást.

– Semmi, főnök – jött a válasz.

– Kapsz egy esélyt: ha egy hét múlva sem lesz meg a hiányzó összeg, akkor eladlak a hongkongi Triádnak! Ugye nem kell részleteznem, hogy ott mit csinálnak az ilyen kis kurvákkal? – mondta fenyegetően Hinata.

Fumiko szipogva bölintott.

– Meglesz, ígérem! Mindent megteszek, csak hadd maradjak – könyörgött sírva Fumiko.

– Úgy legyen! Egy egész heted van rá – mondta flegmán Hinata.

Megfordultak, és maguk mögött becsapva az ajtót kimentek a lakásból. Fumiko zokogásban tört ki. Nem ezt akarta, nem ezért jött el a falujából. Azt ígérték neki, hogy sok pénzt kereshet, ehelyett kényszerítik a prostitúcióra, és alig kap valami kis zsebpénzt. Elege volt kilátástalan életéből, ezért kivette a matracra alól az ott elrejtett kokainos zacskóját, és egy jókora adagot felszívott belőle. Tudta, hogy ez az anyag nincs felütve, ezért rendkívül erős. Alig pár perc múlva már érezte kábító hatását. Most már nem félt, kinyitotta az ablakát és kiállt a párkányra. Vett néhány nagy levegőt a hideg éjszakában, majd elrugaszkodott a párkányról. Odalenn Hinata és emberei az autójuk mellett álltak, ezért felfigyeltek a zuhanó testre, és végignézték, amint az becsapódik az aszfaltba. Fumiko azonnal meghalt, teljesen összeroncsolódott a teste, és a koponyája is betört.

– Na, húzzunk innen gyorsan a picsába – mondta megdöbbenve Hinata, majd gyorsan beszálltak az autóba és elhajtottak a helyszínről.

– A bűdös kurva életbe! Az a rohadt kurva kinyírta magát! Keresnünk kell másik ribancot a helyére – mérgelődött Hinata.

– Ja, csóri picca jól szétloccsant – válaszolt Masuyo.

– Menjünk a sikátorhoz, hoznak oda nekünk három ribit, majd választunk belőlük egyet! – közölte Hinata.

Negyedóra múlva már a megbeszélthelyen voltak, és várták a stricit, aki kurvákat ígért nekik.

– Hol a picsában van már? – idegeskedett Hinata.

Ekkor a hátuk mögül csörömpölés ütötte meg a fülüket, ezért megpördültek, és a hang irányába néztek. A sötét sikátor végén a kukáknál egy kóbor kutya falatozta a kidobott ételeket.

– A rohadt korcs – sóhajtott fel Masuyo.

– Helló, fiúk! – jött egy hang a hátuk mögül.

Egyszerre fordultak meg. Velük szemben egy fekete motorosruhában lévő alak állt fekete bukósisakban, a hátán pedig keresztben egy kard volt a tokjában. Szó nélkül arcon ütötte Hinata egyik emberét, majd erőből ágyékon rúgta. A

fickó összegörnyedve rogyott a földre. Masuyo a kabátja alá nyúlt a késéért, mire a motoros elkapta a csuklóját, megcsavarta, s közben másik kezével arcon ütötte. Masuyo hátratántorodott. Időközben a motoros elővette a kardját és lesújtott vele. Masuyo mellkasát keresztben felvágta, olyan mélyen, hogy látni lehetett a tüdejét és a szétvágott szívét is. Masuyo holtan esett össze. A motoros egy gyors mozdulattal leszúrta a másik fickót is.

– Hinata! Takegawa engedélye nélkül üzletelsz itt, Osakában! Hiába kaptál figyelmeztetést, te szartál rá – mondta a motoros hideg hangon.

– A jakusa nem üzletel itt – mondta hátrálva Hinata.

– Takegawa egész Kelet-Ázsiát uralja. Fizetned kell, ha üzletelni akarsz! Te többszöri figyelmeztetés ellenére sem voltál hajlandó perkálni! Ezért most meg kell halnod – közölte nyugodtan a motoros.

– Nem mondhatjátok meg, hogy mit csinálhatok a saját városomban – üvöltötte Hinata, és egy ütést indított a motoros felé.

Ő azonban könnyedén háritotta az ütést, és válaszul gyorsan gyomorszájon vágta Hinatát. Az felkiáltott fájdalmában, erre a motoros egy vágással átvágta az arcát. Hinata látta a bukósisakban saját tükörképét, ami most már szörnyű látvány volt. A vágástól groteszk vigyor ült ki a szájára. Megszólalni sem tudott az egyre jobban ömlő vértől. A motoros még egy vágást indított, és térdtől levágta Hinata mindkét lábát. A test tehetetlen zsákként rogyott a földre.

– Most, gondolom, könnyörögnél, ha tudnál beszélni! A lány is könnyögött, aki kiugrott az ablakon – mondta bosszúszomjasan a motoros.

– Nyeeee, nyeeee... – mondta artikulátlanul Hinata.

– Undorító féreg vagy, hogy így kihasználod szerencsétlen lányokat! Most ennek vége! Úgy halj meg, hogy tudd: a Farkas vette el az életed! – mondta dühösen, majd egyetlen csapással lefejezte Hinatát.

A motoros a hüvelyébe rakta kardját, majd elővett egy kis zsákot, és belerakta a levágott fejet. Közben a kutya nyüszítve lapult a falhoz. A motoros ránézett.

– Megeheted őket, ha van hozzá gusztusod! – szólt oda, majd megfordult és elindult a motorjához.

A hátizsákjába tette a levágott fejet, és felült a motorjára. Nagy gázzal elhajtott. Sietett, mert másnap este Koreában lesz egy kis dolga. Ez a három görény megérdemelte a sorsát, Hinata megtanulta az élete árán, hogy ne szórakozzon a Jakusával és a Farkassal!

Akio felriadt álmából, mint már megannyiszor. Ismét a rémálmok, azok az átkozott rémálmok!

Átizzadva ült fel az ágyon, zihálva vette a levegőt. Mélyet sóhajtott, hogy stabilizálja a légzését. Akio harminckét éves volt. Rövid, fekete haja átizzadt a rémálom következtében. Barna szeme csillogott a sötétben, kisportolt, atletikus teste nyirkos volt az izzadságtól. Nem kimondottan az a kigyúrt alkat volt, a küzdősportoknak köszönhetően inkább szálkás, vékonyabb. Maga mellé tekintett az ágyra. Menyasszonya békésen aludt mellette, nem ébredt fel a hirtelen felriadására. Haro, az édes butikos lány. Vékony, törékeny teste össze sem rezzent, mikor Akio hirtelen felült. Szép, hosszú fekete haja lágyan omlott vállaira, vékony, rövid pizsamáján keresztül látszott, ahogy veszi a levegőt. Már két éve, hogy megismerkedtek, és most már csak alig több mint két hónap, és összeházasodnak. Arra gondolt, hogy mennyire szerencsés, hogy megismerhette Harót, hogy mennyire szereti, és nélküle már el sem tudná képzelni az életét. Átfutott a fejében, hogy mennyi mindent kell még elintézni az esküvőig. Mondjuk ennek nagy részét Haro intézi, amit nagy örömmel csinál. Ételek, ruhák, díszek, vendégek stb. Egyszerűen ragyog, amikor arról beszél, hogy mennyi mindent sikerült már megoldani az esküvővel kapcsolatban. Kis ruhabutikjában – amikor nincs vásárló – szervezkedik, intézkedik, szinte egész nap a fülén van a telefon.

Most azonban Akio nem tudja kiverni a rémálmod a fejéből. Már huszonkét éve történt, mégis mindig álmodik róla. Kórházban volt a szüleivel egy vírusos megbetegedés miatt, hűgára, Nozomira anyai nagyapja vigyázott. Legalábbis azt hitték... Fugunaga papa – mint később kiderült – a Jakusával üzletelt. Sötét ügyekbe keveredett, és aznap éjjel el kellett tűnnie Tokióból. Amire viszont nem számított, hogy aznap neki kellett vigyáznia Nozomira. Akkor is vele volt, amikor autóba ültek, és a várost elhagyva már lakatlan területen haladtak. A kihalt úton két furgon vette közre őket, és szitává lőtték az autót a benne ülőkkel, majd felgyújtották a szétlőtt roncsot.

Csak DNS alapján tudták azonosítani őket. Nagy törést okozott az eset a családban. Anyjuk haragudott az apjára, amiért ilyen veszélynek tette ki a családját. Ez a harag tíz éve történt, és haláláig kitartott benne. Külön temették el az apját és a lányát. Mindkettőjüket elhamvasztották, és míg Nozomi hamvait a Fujinál szórták szét, addig nagyapját egy urnában temették el. Apjuk Dennis, aki amerikai származású volt, a temetés után meggyőzte a családot, hogy költözzenek az Államokba, és éljenek ott. Nem volt maradása Japánban, ahol minden Nozomira emlékeztette őt. Mindig is azt mondogatta, hogy „Texas békés hely”. Akio viszont többször is fültanúja volt, hogy apja igazából az anyja unszolására döntött úgy, hogy Texasban fognak lakni. Anyja tartott a Jakusától, hogy rájuk is lecsapnak, mint az apjára. Olyan érzései voltak, mintha az anyja valamit titkolna előtte, és az apja előtt is. Néhanapján látta anyja szemében a retteget, de sosem mondta el, hogy mitől fél ennyire, hiába is kérdezte tőle. Amerikában a második nevét kellett használnia: Akio Martin, Wilsonból. Elhagyták az Akiót. Akiónak viszont igazán nehéz volt felnőni félvér ázsiaiként Texasban. Folyamatos céltáblája volt a javarészt fehér iskolatársainak. Ferdeszeműnek, sárgának csúfolták, de elég nagy szája volt ahhoz, hogy megvédje magát. Anyja kezdte el neki tanítani a jiu jitsu nevű

harcművészeti stílust. Tizennyolc éves korára elérte a fekete övet, a mesteri fokozatot. Tehetsége volt a harchoz, gyors, pontos és erős volt, ráadásul gyorsabban tanult, mint az átlag. Az iskolában is kitűnt kiváló átlagával és nyelvérzékével. Az angolon és a japánon kívül még folyékonyan beszélt spanyolul, valamint meg tudta magát értetni franciául is. Nagy igazságérzete lévén mindig kiállt az igazáért és a gyengébbekért. Miután a nagyszájú iskolai focisztár rászállt, és ő egyszer kiütötte őt az iskola előtt, utána már nem akart senki sem kötözködni vele. Nagy igazságérzete néha már átment önbíráskodásba, ezért anyja nem csak a harcművészetet oktatta neki, hanem meditálni is megtanította őt, hogy képes legyen elfojtani a dühét. Középiskola után felvételt nyert a rendészeti főiskolára. Szerette volna kideríteni, hogy mi is történt akkor este a húgával – nyomozóként ezt meg is tehetné. Ugyanis nyomozóként kezdett a dallasi rendőrségen, később pedig az FBI-nál dolgozott. Három éve megkeresték a világrendőrségtől, és munkát kínáltak neki, mint végrehajtó nyomozó. Ez a munkakör a világ minden rendőrsége felett áll, bárhol a világon nyomozhatnak, intézkedhetnek. Két éve pedig áthelyezték Tokióba, és vezető nyomozóként folytatta a munkáját. Azért hozták létre ezt a világon átívelő szervezetet, hogy az egyes országok bűnözői ne tudjanak kibújni a felelősségre vonás alól. Ha bebizonyosodik valakiről a bűnössége, akkor bekerül a Vörös Fal nevű, Csendes-óceánon található börtönszigetre, ahonnan nincs menekvés.

Nem sokkal Tokióba költözése után ismerkedett meg Haróval, és azóta is egy párt alkotnak. De most Akiónak csak a rémálom járt a fejében. Húga szétégett testével nyújtja felé a kezét és segítséget kér. Az a szörnyű sikítás, ami inkább egy farkas üvöltésére hasonlít... Hiába telt el annyi év, időről-időre előjönnek ezek a szörnyű álmok. Azon töprengett, hogy most vajon miért is jött elő újra az álom. Ránézett a telefonjára: mindjárt hat óra, lassan készülődnie kellene, hogy beérjen hétre a központba. A rémálom ellenére nem volt kedve kikelni a meleg ágyból, és otthagynia menyasszonyát. Kint az októberi hajnali hidegben még az eső is szitált. Beleborzongott, mikor belegondolt, hogy ki kell mennie ebbe a pocsék időbe. Jó-jó, nem messze áll az autója az utcán, de akkor is, azt a 20-25 métert az esőben kell megtennie. Nagyot sóhajtott, majd óvatosan kikelt az ágyból, nehogy felébressze Harót. Letusolt, felöltözött, majd menyasszonya arcára csókot adott, és elindult az ajtó felé. Haro nyöszörögve szólt Akióhoz:

– Vigyázz magadra, édes!

Akio halkán válaszolt, mert tudta, hogy menyasszonya mindjárt vissza is alszik.

– Vigyázok, kicsim.

Ráfördította a kulcsot a zárba, és elindult lefelé a lépcsőn. Miután kiért a lépcsőházból, gyorsabbra vette lépteit, hogy minél előbb az autójához érjen. Beszállt a Subarujába, elfordította a kulcsot, és máris felmordult a tuning motor az autóban. Elindult a munkahelye felé. Nem sok idő, negyedóra és ott

is van. A rossz idő miatt sokan autóval indultak dolgozni, és ez meg is látszott a forgalmon. Ezen a reggelen tovább tartott eljutni az irodába. Bosszankodva parkolt le, és a kocsiból kipattanva, szinte futva indult az irodaházba. Beérkezve a portásba futott, akin látszott, hogy nem volt jó éjszakája. Gyűrött, álmos arcával motyogva odanyögte, hogy:

– Jó reggelt, uram!

Akio futtában felmutatta igazolványát, és visszaköszönt:

– Szebb napot!

A lifthez ért, és máris bepattant, szerencséjére pont a földszinten állt nyitott ajtóval a felvonó. Még látta a portást lustán leülni, aztán máris bezáródott az ajtó. Egészen a 22. emeletig ment fel. Kilépett a liftből, és nagyon meglepődött. Úgy látszik, hogy mindenki benn van az irodában. Az előcsarnokban sokan jöttek-mentek szobáról-szobára. Valami történhetett, hogy ennyien vannak itt. Még jobban gyorsított tempóján, és a tárgyaló felé ment, mert az összes közvetlen kollegája arrafelé tartott. A tárgyalóba érve nagy jó reggelt köszönt, hogy mindenki hallja. Főnöke már a helyén ült. Ő is gyorsan helyet foglalt a székében, és kérdően nézett a főnökére. Shinobi hatvan év körüli, őszes hajú férfi, aki a korához képest jó formában volt. Fekete öltönye feszült a széles vállain, külső szemmel is látszott rajta, hogy határozott, irányító típus volt. Munkában nem ismer tréfát – ezt Akio is jól tudta –, viszont a magánéletben a barátjának is nevezhette. Többször is összejöttek Shinobi családjával és menyasszonyával, Haróval. Közös vacsorák, kirándulások... Inkább egyfajta apafigurának tekintette Shinobit, akit szigorú, de igazságos embernek ismert. Az irodában magázódtak, de a magánéletben tegező viszonyban voltak.

– Mi történt?

– Nem olvasta az e-mailjét? – kérdezte Shinobi.

– Még nem néztem át – felelte Akio.

Főnöke csendre intette kezével Akiót, majd felállt, mire mindenki elcsendesedett a tárgyalóban. A majdnem kör asztal körül huszonöten ültek, nők-férfiak vegyesen, mindenki elegáns ruhában, öltönyben vagy kosztümben. Feszült szempárok szegeződtek Shinobira, várva, hogy elkezdje a beszédjét. Az előzetes tájékoztatóból tudták, hogy most valami rendkívüli, nagy dolog van folyamatban, és nehéz napok elé néznek. Shinobi elkezdte mondanivalóját:

– Nos, hölgyeim és uraim, valami készülődik Koreában. Azt az információt kaptuk, hogy Dél-Amerikából két tonna kokain érkezik Szöulba a jövő hét folyamán. Juwon Choi, a szöuli maffia klán feje üzletet kötött a kolumbiaiakkal. Mint tudjuk, Takegawa – az egész kelet-ázsiai alvilág irányítója – nem tud erről az üzletről. Ha kiderül, akkor a bandák közt ki fog törni háború, amit akár a hasznunkra is fordíthatunk, megfelelő körülmények között. Viszont, ha valahogy a tudomására juttatjuk ezt az információt, akkor két legyet üthetünk egy csapásra. Ha Takegawa és emberei ott lesznek az

átadáson, az egész bandát bezárhatjuk a Vörös Falba! Természetesen, nagy erővel kell felvonulnunk erre az akcióra, a bevetési egységeken kívül a speciális egységre is szükségünk lesz. Illetve a koreai hadsereg biztosítja a helyszín körbekerítését, hogy véletlenül se legyenek civil áldozatok. Tehát a helyszín és az időpont megvan, már csak el kell juttatni ezt az információt Takegawának... Emilio, ez a feladat Önre vár – nézett az egyetlen nem ázsiai férfira Shinobi.

Emilio első látásra latin származásúnak tűnt, és a látszat nem is csalt. Emiliot Mexikóból helyezték át Japánba, hogy a két ország közötti együttműködést biztosítsa. Nem mellesleg Emilio kiválóan beszélt japánul.

– Jövő hét szerdára legyen a helyszínen az akciócsoport teljes fegyverzetben! Kérdése van valakinek? Ha nincs, akkor mindenki megkapja még ma a részletes tervet. Nos, hölgyeim és uraim, munkára fel!

A teremben lévők moccanásba kezdtek, néhányan sietősen indultak a tárgyaló kijárata felé. Mikor már csak páran maradtak a teremben, Akio Shinobihoz fordult.

– Mennyire megbízható az információ? – kérdezte a főnökét.

– A koreai bandában van egy beépített ügynökünk, tőle jött a füles – válaszolt Shinobi.

– Nem veszélyes taktika ez, hogy egymásnak ugrasztjuk a bandákat? – kérdezte nyugtalanul Akio.

– Nem! Ha minden olajozottan megy, akkor semelyik oldalon sem nem lesznek áldozatok – mondta nyugodtan Shinobi.

– Értem – mondta nyugtalanul Akio.

Tudta, hogy csak egyetlen kis hiba, és kitörhet a vérengzés. Amit tudott a Jakusáról és a koreai maffiáról, kétsége sem volt afelől, hogy képesek a végsőkig elmenni ezek a gátlástalan emberek.

– Készüljön, Akio! Ön már holnap Koreába fog utazni, hogy a szülői kollégákkal felkészüljön az akcióra – közölte határozottan Shinobi. – A titkárságon várja a repülőjegye, ott átveheti. Akio, Ön a háttérből fog irányítani! Ne felejtse el, hogy már vezetői pozícióban van! Az Ön feladata az irányítás, és nem az akciózás – közölte Shinobi ellenvetést nem tűrően.

Shinobi tudta Akióról, hogy fiatal és forrófejű. Fiaként tekintett rá, mert feleségével nem lehetett saját gyermeke. Szerette Akio elszántságát, maximalista hozzáállását a munkához. Valahol legbelül féltette is. Megigérte Harónak, hogy vőlegénye egyben és egészségesen fog részt venni az esküvőn. Néha szigorúbb volt, mint a többi kollégájához, de inkább csak azért, mert őt jobban szerette és féltette.

– Értettem, uram – Akio biccentett a fejével. Shinobi hangjából érezte, hogy most nem érdemes ellentmondani, vagy értetlenkedni vele, ezért elindult ő is a saját irodája felé.

Közben arra gondolt, hogy jobban szerette az akciókat, mint hogy hátulról irányítson. Jobb szemtől-szemben állni az ellenféllel, mint elbűjni előle, és mindenkit maga elé küldeni pajzsként. Viszont Haro nagyon féltette őt, és az ő unszolására vállalta el ezt a vezető pozíciót, hogy inkább irodában dolgozzon, mint terepen. Összeházasodnak, és gyereket is szeretnének a közeljövőben. Igen, megígérte, de néha nagyon nehéz betartani. Van az úgy, hogy neki is közbe kell avatkoznia az emberei biztonsága érdekében. Az irodájába érve leült a székébe, bekapcsolta laptopját és az e-maileit kezdte böngészni. Egyből ráakadt a kiküldött tájékoztató levélre a ma reggeli értekezletről. Megnyitott egy másik levelet, egy jelentést, amiben az állt, hogy a Farkas megint lecsapott. – Már megint ez a Farkas nevezetű... – gondolkodott el Akio. Ez a fickó három éve tűnt fel Takegawa mellett, mint végrehajtó, bérgyilkos, takarító vagy nevezzék bárminek is. Hihetetlen precizitással végzi el a rábízott feladatot, és nem mellesleg rendkívül véresen is. Lőfegyverrel, karddal, vagy akár pusztá kézzel végez az áldozataival. Most is egy ilyen eset történt Osakában. Három összekaszabolt tetemet találtak egy sikátorban, az egyiket fej nélkül. Ez volt a Farkas egyik védjegye, hogy egy áldozatnak mindig elviszi a levágott fejét. A három áldozat sem volt azért kisangyal, kuplerájt működtettek, lányokat kényszerítettek prostitúcióra. Ez valószínűleg zavarta Takegawa köreit, ezért küldhette oda a Farkast. Egy-egy biztonsági kamerás felvételen ugyan látszik a Farkas, viszont állandóan fekete motoros ruhában van, dzsekiben, fekete bukósisakban. Tehát lehetetlen azonosítani. Annyit azért tudtak róla, hogy kb. 170 centiméter magas, vékony vagy sportos alkatú, és szinte egy artista ügyességével mozog. Jártas a harcművészetekben, amit a biztonsági kamerás felvételek szerint mesteri fokozaton végez. Sajnos idáig nem sikerült bizonyítani, hogy kapcsolatban áll Takegawával. Csak annyi biztos, hogy ha Takegawának valakivel vagy valakikkel konfliktusa van, akkor kis idő után feltűnik a Farkas, és elszabadul a pokol. Takegawa ügyelt arra, hogy amikor a Farkas lecsap, akkor ő még csak egy városban se tartózkodjon vele, és arra is figyelt, hogy nyilvános helyen legyen, ahol sokan tudják tanúsítani, hogy ott volt. A levélben az állt, hogy kikérték a biztonsági kamerák felvételeit a környéken, de még nem sikerült mindegyiket átnézniük. – Mindegy is – gondolta Akio. Most nem ér rá ezzel foglalkozni. Miután visszaér Koreából, akkor jobban ráfekszik az ügyre. Bár, ha Takegawa elküldi a Farkast Koreába, akkor talán végre őt is elkaphatják.

Akiónak hirtelen bevillant, hogy Haróval közölnie kell, hogy holnap Koreába kell mennie, és legalább egy hetet ott is marad. Még át kell gondolnia, hogy miként adagolja be ezt neki. Akio belevetette magát a munkába. Volt mit tennie, hogy le tudja zárni a dolgait, mielőtt elutazik. Mikor felnézett, már fél egy is elmúlt. Érezte, hogy kezd megéhezni, és erre a gyomorkorgása is emlékeztette. Felállt az íróasztalától és elindult a kijárat felé. Szólt a titkárnőjének, hogy ő is menjen ebédelni, és egy óra múlva ráér visszaérni.

Átgyalogolt a szemben lévő kifőzdébe. Szerette ezt a helyet: jól főztek, és nem is volt túl drága. A kis étteremben kb. húsz-huszonöt fő tudott egyszerre leülni, ezért nem alakult ki nagy tömeg. Pont ezért szerette a helyet. Ha sok munkája volt és nem akadt ideje arra, hogy ebédelni menjen, akkor a titkárnőjét küldte ki, hogy hozzon valamit.

Összeválogatta az ebédjét a pultnál, kifizette, majd leült egy félreeső, üres kétszemélyes asztalhoz. Amikor már nagyjából az ebédje felénél tartott, egy idősebb, összes hajú férfi állt meg az asztala mellett. Látszott a ruháján, hogy viseletes, de tiszta volt. Vékony lábán lógott a nadrág, bakancsa orrán kopások látszottak, és egy hosszú, combközépig érő barnás kabát lógott rajta hanyagul. Az idős úr szó nélkül leült Akióval szemben, és mélyen a szemébe nézett.

– Akio? – kérdezte határozottan.

– Igen? – kérdezett vissza Akio, aki nagyot nyelt, mert még a szájában volt az étel.

– Hamarosan... hamarosan... hamarosan... – motyogta az öreg. Akio kérdően nézett rá, mert nem értette az egészszet. Mit akar ez tőlem, minek motyog össze-vissza? Már éppen nyitotta volna a száját, hogy kérdezzen, amikor az öreg felemelte az ujját, ezzel csendre intve őt.

– Hamarosan jön valaki az életedbe, aki, aki, aki... Mondjuk úgy, hogy fenekestül felforgatja az eddigi életed. Amikor ez az idő eljön, akkor tudni fogod, érezni fogod. – Az öreg benyúlt a zsebébe, és valamit kivett belőle, ami elfért a csukott tenyerében.

– Ezt add majd oda neki, és gyertek el hozzám mindketten – ezzel felállt, és Akio kezébe nyomott egy érmét. Amikor hozzáért a tenyeréhez, érezte, hogy a keze rendkívül hideg. És az érintése... Volt benne valami furcsa, valami földöntúli.

Akio letekintett a tenyerére. Egy kis ezüstszínű medál volt benne, a medálon egy dombornyomott farkas fej. Felnézett, hogy megkérdezze, mi ez az egész, de az öreg már nem volt ott. Akio értetlenül nézett körül, viszont sehol sem látta az öreget, csak egy szellőt érzett, mintha huzatban ülne. – Ez nem lehet! Ennyi idő alatt nem mehetett ki az épületből – gondolta Akio. Az egész éttermet szemmel tartotta, de az öreget nem látta sehol sem. Teljesen összezavarodott. Nem álmodhatta az egészszet, hiszen itt van ez a medál! De akkor hova tűnt, és mit akart ezzel a zagyvasággal? Kisietett az étteremből, és az utcára érve körbenézett, de az utcán sem látta az öreget. Lemondóan sóhajtott, majd visszament a félbehagyott ebédjéhez. Mikor már végzett az ebédjével, odalépett hozzá az étterem tulajdonosa. Ismerte őt, hiszen nap, mint nap ide járt enni. Bár a nevét nem tudta, azért el szokott beszélgetni vele mindenféle témában.

– Valami probléma volt az étellel, uram? – kérdezte az éttermes.

– Nem. Minden nagyon finom volt. Csak az az öreg, aki leült hozzám... – felelte Akio.

– Milyen öreg? Amíg ebédelt, nem jött be senki sem az étterembe – értetlenkedett az éttermes.

Akio ezen nagyon meglepődött. Mi az, hogy nem jött be senki? De hát, látta, beszélt hozzá, meg hát, itt van ez az érme is. Teljesen összezavarodva kérdezte:

– Maga nem látta azt a kopottas ruhában lévő, idős urat?

– Nem láttam én senkit sem. Mint mondtam, nem jött be senki, és nem is ment ki senki sem az étteremből, csak ön ment ki egy pillanatra. Amit nem is igazán értettem – nézett furcsán Akióra.

– Mindegy... Köszönöm, minden nagyon finom volt – felelte elhadarva.

Kisietett az étteremből, és kifelé menet elköszönt. Kiérve nagyot sóhajtott, és megállt egy kicsit gondolkodni. Benyúlt a zsebébe, ahová a medált tette, és az ott volt. Tehát mégsem képzelődött. De akkor, mi történhetett? Nem hitt a spirituális dolgokban, de azért átfutott a fejében, hogy mi van, ha kísértet volt? Ezt hamar el is hessegette a fejéből, nem, nem! Kísértetek nem léteznek! Ki lehet az, aki belép, és felforgatja az életét. Letekintett a farkasfejet ábrázoló medálra. Csak nem a Farkas? Lehet, hogy összefüggés van a medál és a Farkas között? Biztosan nem, vagy nem tudom. Zsebre tette a medált, és elindult az irodája felé. Aznap elég nehezen ment a munka, mert egész nap ez az eset járt a fejében. Mikor végzett, elindult hazafelé. Félúton megállt, és beugrott a virágoshoz, hogy Harónak liliomot vegyen, mert az volt a kedvenc virága, és talán egy kis virággal és édességgel könnyebb lesz beadagolni neki a holnapi utazást. Az édességboltban vett egy doboz kókuszos bonbont is, biztos, ami biztos alapon.

A lakása elé érve megállt egy pillanatra. Kulcs a zárba, és máris belépett az ajtón. Haro épp szendvicseket készített a konyhapultnál. Ránézett Akióra, elmosolyodott, és mindent letéve a kezéből, odasielt hozzá és átölelte, majd csókot nyomott a szájára. Ránézett a virágra és a bonbonra, majd megkérdezte:

– Ezt milyen alkalomból kapom?

– Mert nagyon-nagyon imádlak, és ööö khm... – bátortalanodott el Akio.

– Mit csináltál? – kérdezte gúnyosan Haro.

– Semmit-semmit, tényleg! Csak Shinobi megbízott egy feladattal, ami Koreában lesz.

– Koreában? – kérdezte tettetett felháborodással Haro.

– Igen, és holnap már oda is kell utaznom – miközben ezt közölte vele, kíváncsian fürkészte kedvese arcát.

– Már holnap? – kérdezte szomorúan Haro.

– Igen... Nagyjából egy hetet leszek távol, ha minden jól megy.

- De... a hétvégén... a kirándulás... megígérted! – szomorodott el Haro.
- Tudom, és nagyon sajnálom, de most valami óriási ügy van kibontakozóban. Amikor visszajöttem, akkor mindent bepótolunk, megígérem! – felelte vigasztalóan Akio.
- Persze... – fordult el Haro lemondóan.
- Tudod, milyen a munkám. Tényleg csak egy hét lesz, és közvetlenül nem veszek részt az akcióban. Már nem kell féltened! – magyarázkodott Akio.
- Tudom, de annyira ritkán tudunk kiszabadulni a városból kettesben. Szeretnék veled több időt eltölteni. Hiába más a munkaköröd, idáig még nem sok előnyét tapasztaltam meg.
- Ez nem olyan egyszerű... Igaz, kevesebb az akció, viszont több a felelősség és a papírmunka! Ezt már többször is mondtam neked! Ez nem egy butik, ami ötkor bezár és hazamegyek! – mire kimondta, már meg is bánta.
- Igen? Bezzeg én, mi?! Sajnálom, hogy „csak” egy buta kis butikos vagyok! Nem lehet mindenki akkora zseni, mint te! – mondta megbántódva, könnyes szemmel Haro. Nem akart semmi mást, csak együtt lenni vőlegényével, kirándulni, színházba, moziba menni, de ez mostanában nem nagyon jött össze.
- Akio megragadta a menyasszonya karját, magához húzta és szorosán átölelte.
- Ne haragudj, szerelmem! Nem úgy gondoltam. Ha tehetném, maradnék! – és csak ölelte a szipogó párját.
- Álltak még egy darabig egymást ölelve, majd kis idő után, Akio két tenyerét Haro arcára simította, s hüvelykujjával letörölte könnyeit. Megcsókolta hosszasan, szenvedélyesen. Haro nem tudott haragudni Akióra, ő is tudta, hogy igazából nem akarta megbántani. A heves csók után fejét a vőlegénye mellkasára hajtotta, és még szorosabban ölelte, miközben a szívverését hallgatta. Lassan elengedte Akiót, a szemébe nézett, és egy halvány félmosoly ült ki arcára.
- Ha Koreába mész, akkor... – itt kis szünetet tartott – hozz nekem valami szépet! Csak akkor bocsátom meg neked ezt az egészet.
- Ígérem, hozok valamit! Valami samsungos cuccot, vagy nem is tudom... – mondta elvgyorodva Akio.
- Haro ezen nagyot nevetett, majd megfogta párja kezét, és magával húzta a konyhapult felé.
- És most vacsizni fogunk. Sonka vagy tonhal? – emelte a magasba a hozzávalókat Akio arca elé.
- Legyen tonhal – bökött a bal keze felé.
- Azt inkább mégse, mert attól bűdös lesz a szád! – mondta gúnyosan Haro.

– Jó, jó, legyen sonka! – mondta lemondóan.

– Tudtam én! – vigyorodott el Haro.

Neki is állt a szendvicseknek. Akio közben az ablakhoz lépett, és kinézett az utcára. Nem hitt a szemének. Az öreg az étteremből lent állt az utcán, szemben az út másik oldalán, és felfelé nézett, egyenesen rá. Az a tekintet olyan, mintha a lelkébe látna. Úgy tűnt, mintha világítana a szeme. Megint olyan érzése támadt, mintha nem is ember lenne, hanem valami, valami földöntúli... Akiónak bevillant a medál, ezért a zsebébe nyúlt és elővette azt. Csak egy pillanatra nézett a tenyerére, majd vissza az utcára. Önkéntelenül összerezzent, mert ahol az előbb az öreg állt, ott most csak egy szürkés köd oszlott éppen. Ez lehetetlen! Mi a franc ez az egész?! Gyorsan körbenézett, de nem látta sehol sem az utcán. Nem lehet, hogy valaki így eltűnjön egy szempillantás alatt. Ki vagy mi lehet az az öreg?! Közben Haro elkészült a szendvicsekkel és odalépett Akióhoz, majd lágyan megérintette a karját. Ettől az érintéstől összerezzent és ijedtében felkiáltott.

– Mi a baj, édes? – nézett rá, és látta Akio teljesen elsápadt arcát.

– Történt ma valami ebéd közben, és most meg... Nem tudom, hogy mondjam el! – mondta halkán. – Az étteremben leült mellém egy ismeretlen öreg, mondott mindenféle zagyvaságot valami idegenről, aki majd megváltoztatja az életemet, és a kezembe nyomta ezt a medált, majd szőrén-szálán eltűnt egy pillanat alatt. Most meg itt állt kint az utcán, és megint csak eltűnt – hadarta el gyorsan Akio.

Haro elvette a medált, és nézegetni kezdte közről. Megkocogtatta, az ujján egyensúlyozva méregette a súlyát.

– Ez valóban furcsa. Nem valami bizsuárus volt, és most azért jött ide, mert nem fizettél neki? – kérdezte mosolyogva.

– Ez nem vicces! A frászt hozta rám az öreg! És honnan tudta, hogy hol lakom? Nem hiszem, hogy futva követett volna!

– Ez valóban érdekes – mondta elgondolkodva Haro. – Azért holnap megnézetem Kikivel.

Kiki a legjobb barátnője beceneve volt, aki ékszerészként dolgozott Haro butikja mellett. Azért most már ő is kíváncsi lett az üggyel kapcsolatban.

– Rendben, kicsim, majd írd meg, hogy mire jutottatok – mondta Akio.

Haro eltette a táskájába a medált, majd leültek az asztalhoz enni. Könnyű, salátás, sonkás, majonézes szendvicseket készített, estére amúgy sem szoktak nehéz ételeket enni. Öntött narancslevet magának és Akiónak is. Miután befejezték a vacsorájukat, elpakoltak és leültek a nappaliba a kanapéra. Haro elindított valami romantikus filmet, majd Akióhoz bújt, és így nézték együtt. Akio nem tudta magát teljesen elengedni a történetek miatt, csak fél szemmel

figyelt oda. Mire vége lett a filmnek, Haro elaludt az ölében. Lassan felállt, ölébe vette menyasszonyát, és elindult vele a hálószoba felé.

Óvatosan letette az ágyukra, mire Haro hirtelen átölelte, és nevetve magára húzta őt. Huncutul nézett vőlegénye szemébe, és beletúrt rövid hajába. Akio tudta, hogy most Haro mit is szeretne: lágyan megcsókolta, majd lassan, lágyan elkezdte vetkőztetni őt. Kis idő elteltével már mindketten ruhátlanul voltak az ágyban, egymásba forrva. Egy óra múlva együtt zuhanyoztak, egymást mosdatva. Miután végeztek a fürdéssel, befeküdtek az ágyba. Haro Akio mellkasára tette a fejét, átölelte, és így kérdezte meg:

- Szerinted milyenek lesznek majd a gyerekeink?
- Olyan gyönyörűek, mint te! – mondta a menyasszonyának, miközben egy hajtincsével játszott.
- És okosak, meg szépek is... – nevetett Haro.

Még egy darabig ölelkezve cirógatták egymást, majd Haro elaludt. Akio is már félálomban volt, és arra gondolt, hogy reméli, ezen az éjszakán nem jönnek elő a rémálmok.

2. fejezet

Hajnali két óra volt, az éjszakai hidegben már majdnem fagyott. Különös volt ez így, október közepén. A szöuli Han folyó partján, a gyéren megvilágított raktáraknál egy nagyobb csoport gyűlt össze, kb. tizenöt fő. A csoportból többen idegesen figyeltek, vártak valakit vagy valakiket.

Juwon Choi – a koreai maffia ura – türelmesen várt, tudta, hogy percekben belül meg kell érkezniük a kolumbiaiaknak. Juwon negyven éves volt, átlagos, 175 centiméter magas, fekete hajú, kissé túlsúlyos alkat. Most laza farmert és fekete szövetkabátot viselt. Aki ismerte, kegyetlen embernek tartotta. Mikor öt éve átvette az elődjétől az alvilág irányítását, az elég véres és emlékezetes cselekedet volt. Elődje – a csak Lee tábornokként hívott vezér – a katona múltjának köszönhette nevét. Juwon neki dolgozott, előbb az egyik alvezéréként, majd később, mint a jobb keze. Megirigyelte a tábornok vagyonát és hatalmát, és elege lett abból, hogy ő csak a második lehetett mellette. Ezért a háta mögött szövetekezett ellene. Sokan voltak pártolói, mert jobban megfizette embereit, viszont ezért hűséget és engedelmisséget várt el. Egy éjszaka rátámadtak Lee tábornok házára, és mindenkit megöltek, akit csak ott találtak. A tábornok embereit, feleségét és gyermekeit is. Azóta Juwon azzal szokta fenyegetni ellenségeit, hogy ha ujjat húznak vele, akkor úgy járnak, mint Lee tábornok. Volt egy eset, amikor az egyik embere lecsippentett egy kicsit a kábítószerből, csak hogy erről tudomást szerzett Juwon, embere hasát

felvágta, majd a cápák közé dobatta a tengerbe. Ahol a cápák élve felfalták. Ha tudomást szerzett arról, hogy valaki – akár csak említés szinten – az ő helyére pályázik, akkor azt azonnal lelövette, így tartottak tőle az emberei. Ezen az éjszakán örült, hogy sikerült mindenkit az orránál fogva vezetnie. Takegawa és a Világrendőrség is úgy tudja, hogy csak a jövő hét folyamán fog megérkezni az áru.

– Sikerült mindenkit átvernem – ezt gondolta, és most türelmesen várt. Hamarosan már Takegawa sem fog az útjába állni. A felbérelt gyilkos már Tokióban van, és hamarosan le fog csapni. Ha Takegawát kiiktatja, akkor nem lesz akadálya, hogy Japánban is átvegye az irányítást. Ha tudná, hogy mi folyik itt ma este, akkor biztosan egy egész hadsereget küldene rá. Viszont így, hogy sikerült őt félrevezetni, nyugodtan folytathatják az üzletet. De most már hamarosan meg kell érkezniük. Barna szemével a raktárak környékét fürkészte, abból az irányból várta a „vendégeit”. A távolban hallani lehetett már az autók hangját, ahogy egyre csak közelednek. A motorok hangja erősödött, míg egyszer csak már látni is lehetett a fényszóróikat. Mikor közelebb értek úgy tíz méterre, akkor megálltak. A két furgonból és egy terepjáróból álló konvoj lekapcsolta fényszóróit, majd leállították a motorjaikat is. A két furgon egymás mellett körülbelül egy méter távolságra állt meg, míg a terepjáró a furgonok mögött parkolt le. A furgonokból egy-egy ember szállt ki, a terepjáróból pedig kettő. Az utóbbi két ember közt volt Santiago, akit mindenki csak a kolumbiainak nevezett, mellette testőre, a két fejjel magasabb és kétszer olyan széles Pepito közeledett. A furgonok sofőrjei pedig csak megálltak a járművek mellett. Santiago vékony, csontos arcú, beesett szemű fickó volt, akin látszott, hogy nem csak üzletel a kokainnal, hanem használja is azt. Mind a négy kolumbiai vastag pufidzsekiben volt, mert nem igazán voltak hozzászokva ehhez a hideg időjáráshoz. Mikor közelebb értek, úgy másfél méterre megálltak, és Santiago elmosolyodva köszöntette Juwont.

– Holá Juwon, öregfiú! Nekem úgy tűnik, hogy te nem igazán öregszel, nem változtál semmit sem, mióta utoljára találkoztunk! Lehet, hogy ez a hideg időjárás konzervált ennyire, hehehe...

– Hello, Santiago! Rajtad viszont meglátszik az idő vasfoga! – nevetett Juwon.

– Nem lehet mindenki olyan szerencsés, mint te! De, most térjünk rá az üzletre! A furgonokban van az áru. Hol a lóvé?

Juwon intett két emberének, és azok máris elindultak a hátrébbálló BMW felé. A furgonok felé intett a fejével:

– Megvizsgálják az áru tisztaságát – mondta egykedvűen.

– Ez csak természetes, testvér – mondta mosolyogva Santiago.

Elindultak a furgonok felé, és csatlakozott hozzájuk még Juwon két embere is. Mikor odaértek, kinyitották az oldalsó ajtókat. A raktárban a csomagok egészen a tetőig értek. Találomra rámutatott egy csomagra Juwon, és az embere egy kis késsel beleszúrt, kihúzta a pengét, majd a hegyét beledugta egy kis üvegcsébe, amiben átlátszó folyadék volt. Összekeverte, majd egy

tesztcsíkot mártott bele, amit azután egy tenyérnyi kis gépbe dugott bele. A gép csipogni kezdett, majd kis idő után adatokat írt ki a képernyője.

– 90%-os tisztaságú főnök – közölte Juwonnal az embere.

– Kiváló az áru – mosolyodott el Juwon.

Időközben odaértek az emberei két-két gurulós bőrönddel. Kinyitották mind a négyet, és hátraléptek. Santiago belenyúlt az egyik bőröndbe, és kivett belőle egy köteg pénzt. Egy UV lámpás bankjegy vizsgálóval ellenőrzött néhány darabot, majd így tett még többször is válogatás nélkül az összes bőröndben lévő pénzzel. Bezárta a bőröndöket, hátralépett és elégedetten elmosolyodott.

– Rendben van – mondta, és nagy vigyorral az arcán nézett Juwonra.

– Az anyaggal is minden oké! Úgy gondolom, hogy most egy darabig meg kellene húznunk magunkat. Nehogy felfigyeljenek ránk a zsaruk vagy a Jakusa. De, ha már itt tartunk, folyamatban van Takegawa kiiktatása – mondta gonosz vigyorral az arcán Juwon.

– Csak óvatosan vele! Nagyon ravasz az a japcsi – mondta Santiago.

– Majd meglátjuk! Lehet, hogy ravasz, de nem tévedhetetlen! Erről a mi kis üzletünkről sem tud. Nem tűrhetem, hogy Japánból belepofázzon a koreai ügyeinkbe. Ez az én országom, az én üzletem, itt én diktálom a feltételeket! Hiába küldte ide az egyik kis alvezérét, ezt a Chikafusa nevezetű görényt! Takegawa túl fennhordja az orrát, császárnak képzelet magát, vagy mi! Nem fog már sokáig belepofátlankodni a dolgainkba! Most viszont induljunk. Minden jót, Santiago!

– Rendben, induljunk! Ég veled, testvér!

Azzal a kolumbiai elindult a terepjáró felé, amibe az emberei már bepakolták a pénzzel teli bőröndöket. Egy pillanatra megtorpant, visszafordult és így mondta:

– A két furgon ajándék – mosolyodott el, és indult is tovább. Juwon is elindult az emberei felé és menet közben mondta nekik:

– Két-két ember menjen, és hozza a furgonokat! Gyorsan szívódjunk fel innen!
– adta ki a parancsot.

Mikor már majdnem a terepjáróhoz értek Santiago és emberei, hirtelen egy motor hangja mordult fel a legközelebbi sarokról. Egy crossmotor kanyarodott ki felkapcsolt fényszórókkal, ezzel elvakítva mindenkit, aki csak a hang irányába nézett. Nagy sebességgel száguldott a terepjáró felé. A rajta ülő motoros tetőtől talpig fekete ruhában volt, fekete bukósisakban. Ahogy közeledett, menet közben a dzsekije alól elővett egy géppisztolyt, és tüzelt. A sorozat felszaggatta Santiago és emberei mellkasát. Mikor a motoros elhaladt a terepjáró mellett, a kolumbiaiak már holtan estek össze. Juwon és emberei a lövöldözésre első pillanatban lebénultak, majd mindegyikük fegyvert rántott.

A motoros hirtelen lefékezett, leugrott a motorról, és még egy géppisztolyt vett elő a dzsekije alól. Egyszerre tüzelte a két fegyverből. Akik a furgonhoz indultak, azokat érte az első sorozat. A támadó itt már fejre célzott. Mind a négyen holtan estek össze, majd még hárman a közelebb lévők közül. Nem kellett várni a válaszra, golyózapor csapódott be a furgon oldalába, ami mögé beugrott a motoros. A golyók által felszaggatott autóból kezdett kifolyni a por alapú kokain.

– Öljétek meg a rohadékot! – üvöltötte Juwon kikelve magából.

A motoros most a furgonok elejénél bukkant elő, és újabb sorozatot adott le mindkét fegyverből, és ismét három halott lett az eredmény. Rögtön visszaugrott a furgonok fedezékébe. Közben Juwon és emberei tüzeltek a már így is szitává lőtt furgon felé. A motoros megvárta, amíg tárat cserélnek ellenfelei, majd kihasználva az alkalmat egy lábbal nekiugrott a szemben lévő furgonnak és onnan elrugaszkodva felugrott a szétlőtt kocsitetejére. Ahogy az autó tetején landolt, rögtön lőtt. Újabb négy szétlőtt fejű halott lett az eredmény. Már csak Juwon maradt életben, aki a kiürült pisztolyát eldobva rohant a hátrébb álló BMW felé. A motoros szintén eldobta a két géppisztolyát, és egy szaltóval leugrott a furgon tetejéről. Hihetetlen gyorsasággal futott Juwon után, és mikor utolérte, hátba rúgta a férfit. Ettől az egyensúlyát veszítve előre esett. Juwon gyorsan a hátára fordult, és ott állt felette a motoros, aki őt nézte. Nem csinált semmit sem, csak némán állt leengedett kézzel. Juwon szólalt meg először:

– Ki küldött?

– Hitoshi Takegawa – mondta nyugodt hangon a motoros.

– Ki vagy? Te nem lehetsz jakusa!

– Szólíts csak nyugodtan Farkasnak. Állj fel és küzdj, hacsak nem úgy akarsz meghalni, mint egy vágni való disznó!

Juwon felállt, és közben végignézett a motoroson. Fekete motorosruha, fekete dzseki, fekete csizma és bukósisak, valamint – ami csak most tűnt fel neki, hogy – a hátára keresztben egy katana volt rögzítve.

– Szóval, te vagy a Farkas. Most meglátjuk, hogy igaz-e a sok mende-monda, amit rólad hallottam – ezzel Juwon már rúgott is a támadója felé.

A Farkas könnyedén kitért a rúgás elől, ezzel egy időben Juwon tartó lába felé rúgott talppal, a térde belső részére. Hatalmas reccsenéssel tört el a láb. A csont átszúrta a bőrt, és Juwon ismét a földre került. Nagyot ordított fájdalmában, de felocsúdni sem volt ideje, mert a következő rúgás már a mellkasát érte. Most már a hátán feküdt a földön. Nyöszörögve fogta törött térdét, amiből egyre jobban folyt a vér. A Farkas lassan kihúzta a kardját hüvelyéből, miközben nyugodtan beszélt:

– Tudod, Juwon, az ilyen gerinctelen férgek, mint te, csak a gyengébbekkel szemben kemények. Akik gyerekeket és ártatlanokat ölnek, azok a szememben irtani való paraziták – mondta némi dühvel a hangjában.

– Egy gyilkos, akinek elvei vannak! Talán Takegawa főnököd jobb lenne? Ha tudnád, amit én tudok, akkor nem akarnál neki dolgozni, én csak kiscserkész vagyok hozzá képest! – ordította fájdalmában Juwon.

– Az rám tartozik, hogy miért dolgozom neki! Te viszont, előszeretettel végzel ki komplett családokat fényes nappal, hogy megmutasd, mekkora maffiózó vagy. Te gyáva, dagadt szar! – mondta haragosan a Farkas.

– Baszódj meg!

Juwon felült, és közben a kabátja alá nyúlt, hogy elővegye másik pisztolyát, de ez már nem sikerülhetett neki. A Farkas lecsapott kardjával, és Juwon kezét egyetlen suhintással levágta. A levágott kéz élettelenül esett az ölébe. Másik kezével a csonkhoz kapott, és szorította azt.

Ordított, nyöszörgött fájdalmában, és a vér előbb lassan, majd egyre jobban kezdett folyni belőle. A Farkas a férfi nyakának szegezte kardját. De micsoda kard is volt az!

A régi szamurájok hosszú kardja, egy katana. Viszont ebben a példányban volt valami különleges, valami más. Pengéje enyhén ívelt volt, csakúgy fénylett a gyér megvilágítás ellenére is. Hibátlan pengéjén egyetlen karcolás vagy hiba sem volt. Hihetetlenül éles volt, már szinte lehetetlenül éles. Fekete markolatán ezüst berakások ragyogtak. Ahogy ránézett valaki, aki egy kicsit is értett a kardokhoz, akkor biztosan azt mondta volna, hogy ez egy tökéletes katana.

– Van még valami mondanivalód a haláloed előtt?

– Hamarosan Takegawa is meg fog dögleni! Tudni fogják, hogy ki ölt meg, és neked is véged lesz! Rohadék!!! – üvöltötte fájdalmában.

– Csak nem arra a bérgyilkosra gondolsz, akit tegnap daraboltam fel? Túl kiszámítható vagy! Mostantól Koreában is a Takegawa klán fog uralkodni!

Ahogy ezt kimondta, máris lecsapott kardjával. Egyetlen vágás, és Juwon feje elvált a nyakától. Az élettelen test eldőlt, a vér pedig spriccelve egyre nagyobb tócsában gyűlt körülötte. A Farkas lassan visszacsúsztotta kardját annak tokjába, és zsebéből elővett egy kis szemeteszsákot. Felemelte a levágott fejet, és beletette a zsákba. Összefogta a zsák száját, és elindult a kocsik felé. Abból az irányból, ahonnan ő is érkezett, újabb négy alak tűnt fel, akik nyugodtan sétáltak felé. Odaszólt nekik:

– Hozzátok az ép furgont, meg a terepjárót, abban van a pénz!

Hárman közülük bólintottak, és már mentek is az említett autók felé. A negyedik tag Chikafusa. Ő volt Takegawa egyik alvezére, a koreai csoport

vezetője. Tisztelte a Jakusa hagyományait, így nem tartotta méltónak, hogy egy kívülálló mondja meg, mit csináljon, ráadásul az emberei előtt. Nem, ezt a megaláztatást nem tűrhette el. Dacosan állt egyhelyben, és a közeledő Farkast nézte, aki megállt tőle két méterre, és úgy vonta kérdőre:

– Te mire vársz még? – kérdezte szigorúan a Farkas.

– Ínáz ojabun egyik alvezére vagyok! Te nekem nem parancsolsz! Nem vagy Jakusa, csak egy kibaszott bérgyilkos! – mondta mérgesen.

– Az akcióval engem bíztak meg. Nem véletlenül! Ne kelljen még egyszer elmondanom annak a hülye fejednek, hogy itt és most mi a feladatod! – mondta ellenkezést nem tűrően a Farkas.

– Nehogy „véletlenül” golyót eresszek beléd! Járulékos veszteségek előfordulhatnak – mondta Chikafusa, majd a keze elindult az övében lévő pisztoly felé. A Farkas elkapta a kézfejét és kifelé csavarta, a másik kezével pedig a nyakát fogta és szorította meg, miközben felemelte őt. Chikafusa hörögve vette a levegőt, és a feje is kezdett vörösödni.

– Ha még egyszer a fegyvered után nyúlkálsz, akkor meghalsz – mondta nyugodtan a Farkas.

Elengedte a férfi nyakát és a csuklóját, ettől Chikafusa talpa ismét a földet érintette. Nem tudta felfogni, hogy ebben a maximum hetven kilogrammos emberben miként lehet akkora erő, hogy felemelje őt. Vett még néhány nagy levegőt, majd ismét megszólalt.

– Ezt még meg fogod bánni!

– Állok elébe! Ne hidd, hogy biztonságban vagy attól, hogy alvezér vagy! Engem nem köt a Jakusa szabályzata!

– Majd, ha az ojabun megunja, hogy fizessen egy ilyen gazdátlan bérgyilkosnak, akkor örömmel fogom végignézni a halálodat! – mondta dühösen.

– Ha én hibáznék, akkor nekem nem kell Jobicumet csinálni – utalt Chikafusa levágott ujjpercére.

– De én nem szoktam hibázni! Ezért is fizet nekem Takegawa! Mellesleg te itt, Koreában nem tudtad, hogy ma lesz az átadás, de én Japánból mégis megtudtam. Tudod, én mindent látok és mindenről tudok!

– Csak szükséges rossz vagy! Előbb-utóbb az ojabun megunja a tiszteletlenséged, és akkor véged lesz! Nagyon sokan a halálodat kívánják a klánon belül, és ezt az ojabun is tudja! Jobb lesz, ha meghúzod magad ezek után, mert erről tudomást fog szerezni – mondta Chikafusa, majd elindult a terepjáró felé.

– Állj meg! – mondta határozottan a Farkas.

Felemelte a zsákokat – benne a levágott fejjel –, és odanyújtotta Chikafusának.

– Ne hidd, hogy megijedek tőled vagy bárki mástól! Ezt add át Takegawának, ez őt illeti, és örülj neki, hogy nem a te fejed van benne! – Azzal átadta a zsákokat.

Chikafusa undorodva vette el. Egy pillanatra még szembenézett a bukósisakos Farkassal, majd megfordult, és folytatta útját az autó felé.

A Farkas végignézte, ahogy beszállt a kocsiba, majd elhajt vele – nyomukban a kábítószerrel teli furgonnal. Várt még egy darabig, amíg már nem hallotta az autók hangját, és odasétált a lelőtt kolumbiai tetemekhez. A legnagyobb termetű mellett megállt, lenézett rá, majd megszólalt.

– Most már felkelhetsz, Pepito!

Mire a nagydarab testőr felült, és szép lassan feltápászkodott.

– Még jó, hogy két mellényt vettem fel! De így is rohadtul fáj! – mondta némi bosszúsággal a hangjában Pepito.

– Meg az is szerencse, hogy jól célzok! – mondta kis gúnnyal a hangjában a Farkas.

– Jaja, azért az sem utolsó! Nézd meg, mit csináltál a jó kis dzsekimmal, kilyuggattad! – most már kicsit elmosolyodott.

A Farkas benyúlt a dzsekije alá, és elővett egy borítékot, amit átnyújtott Pepitónak.

– Ebben vannak az új személyazonosságodhoz az igazolványok. Ezekkel fel tudsz szívódni. Ja, és van benne egy kulcs, ami egy hongkongi csomagmegőrzőt nyit, amiben a megbeszélte honoráriumod van, meg egy kis plusz. Abból telik egy új dzsekire!

– Köszönöm! Már úgy is régen ki akartam szállni ebből az egészből. Legalább így nem fognak keresni, hogy halottnak hisznek. De, ugye ezzel kiegyenlítettük a kubai ügyet? – kérdezte némi kétséggel a hangjában.

Ezzel arra gondolt, amikor a Farkas megmentette őt és Igor a biztos haláltól. Igorral ketten kellett elintézniük az őrült Raszta nevű fegyverkereskedőt, csak egy kis hiba csúszott a kivitelezésbe, és elfogták őket. A Farkas is ugyanazt a megbízást kapta, viszont másik forrásból. De ha már elintézte az őrült Rasztát és bandáját, egyúttal kiszabadította őket, és segített lelépni Kubából. Az életüket köszönhették neki, ezért ajánlották fel, hogy ha tudnak, segítenek bármiben is. Azóta a Farkas tartotta a kapcsolatot mindkettőjükkel, és volt, hogy Igornak többször is segített. Igor, a vadállat – csak így hívták azt az orosz óriást. 210 centiméteres magasságával és 160 kilójával igazi óriásnak számított. A vadállat nevet onnan kapta, hogy mikor megölték a szüleit, akkor ő megkereste a gyilkosukat, halálra verte őt, és pusztá kézzel kitepte a gyilkos karját. Olyan ember volt, hogy ha feldühítették, akkor leszállt a szemére a vörös köd, és tombolt. A Farkas tudta, hogy a kubai esetre utalt most Pepito.

– Természetesen! Nem tartozol már semmivel sem. Az infód nélkül nem tudtuk volna meg, hogy ma lesz a balhé – mondta a Farkas, majd kezét nyújtott neki.

Pepito kezét rázotta vele, majd tanácstalanul nézett körül.

– Vidd el nyugodtan a BMW-t. Juwonnak már úgy sincs rá szüksége! – mondta viccesen a Farkas.

– Áááá, viszem is – mondta vigyorogva Pepito.

Máris elindult a BMW felé. Amikor odaért, beszállt, elindította, és máris el is száguldott vele. A Farkas még egyszer körbe nézett, majd odasétált a szétlőtt furgonhoz. Elővette a kardját, és egy vágással felhasította a kocs oldalát, ahol az üzemanyagtartály van. A vágásból elkezdett folyni a gázolaj. Elrakta a hüvelyébe a kardját, amin egyetlen csorba sem esett. Szép lassan odasétált a motorjához, felszállt rá. Hirtelen eszébe jutott még valami. Elővette a telefonját és tárcsázott. Mikor a másik oldalon felvették, csak ennyit mondott bele:

– Elrendezve. Az áru fele megsemmisült a tűzharcban. A többi reggelre Tokióban lesz. Viszlát – majd lerakta a telefonját.

Elővette egyik pisztolyát, és a talajba lőtt, ahol kifolyt az üzemanyag. Az aszfalton megpattanó töltény szikrát vetve begyűjtötte a gázolajat, ami rögtön átterjedt a furgonra is. Ekkor nagy gázt adott motorjának, és villámgyorsan elhajtott. Már messze járt, amikor az autó lángra lobbant.

Menetközben azon gondolkodott, amit Chikafusa mondott neki. Eddig is tudta, hogy nem éppen népszerű a jakusák közt, de hogy többen is a halálát kívánják, az még neki is új. Mostantól jobban kell vigyáznia, de azért nem fog megalázkodni ezeknek a bűnözőknek. Még elvállal egy-két melót, aztán kiszáll az egészről, ahogy megígérte Sophie-nak. Elég volt ennyi idő, hogy kiismerje a Jakusát, és ha majd eljön az ideje, akkor elsőként Chikafusával fog végezni! De most nem ér rá ezen rágódni, minél hamarabb el kell hagynia Koreát. A rendőrök hamarosan megtalálják a holttesteket, és akkor biztosan fokozottabban fognak ellenőrizni a reptereken és a határoknál. Még nagyobb gázt adott, és nagy sebességgel száguldott a reptér felé.

3. fejezet

Még ugyanaznap este, amikor a Farkas lecsapott Koreában, egy jótékonysági koncertet és fogadást tartottak Tokióban, a Takegawa toronyban. A közkórháznak gyűjtöttek új diagnosztikai gépek beszerzésére. A jótékonysági estét Hitoshi Takegawa szervezte, akiről tudni lehetett, hogy a legfőbb Jakusa klán feje. Takegawa a 21-ek tanácsának volt a tagja, ők voltak a legfőbb jakusa vezérek Japánban. Felosztották a területüket, és létrehoztak egy ojabunokból

álló tanácsot, ahol mindenki egyenlőnek számított. Viszont Takegawának ez nem volt elég, nagyobb tervei voltak, ő Japán legnagyobb ojabunja akart lenni. Szép lassan elkezdett áskálódni a többi ojabun ellen. Volt, hogy tippet juttatott a rendőröknek, és emiatt sok bandavezért le is tartóztattak. Az ojabunokat, akiket elkaptak, egytől-egyig a Vörös Fal nevű börtönszigetre szállították. Sokakat maga Takegawa ölt meg. A végén már csak négy ojabun maradt. Takegawa átvette a teljes uralmat, és a többi ojabun kénytelen volt behódolni neki, és sarcot fizetni, hogy ha továbbra is működni szerettek volna. Később Ázsiában is terjeszkedni kezdett. Több országban voltak alvezérei, akik az adott térségben lévő alvilági ügyleteket felügyelték, és továbbították a hasznot az ojabunnak. Voltak egységei Európában és Amerikában is. Egy idő után annyira meggazdagodott és akkora hatalma lett, hogy már állami dolgozókat, minisztereket is tudott irányítani. A helyi rendőrség is a kezében volt, viszont a Világrendőrséggel nem tudott mit kezdeni. Ők megvesztegethetetlenek voltak, így kénytelen volt őket kijátszani. A hatalmas összegből adományozott kórházaknak, iskoláknak, szegényeknek. Aki nem ismerte, azt hihette, hogy egy jószívű üzletember. Több törvényes üzlete is volt, ahol nagyon sok embert alkalmazott. Felépítette a Takegawa tornyot, ahol a legalsó szinten egy pláza működött, felette irodák, és feljebb luxus apartmanok. A legtetején pedig egy étterem volt, csodás kilátással. Most is ebben az étteremben szervezte meg az estét. Európából hívott egy előadót, aki zongora kíséretében világslágereket énekelt. A legjobb minőségű hidegtálakat szolgálták fel a vendégeknek. Japán legkiválóbb sushi séfjeit bérelte fel az estére, csak hogy elkápráztassa látogatóit. Ez jellemző volt Takegawára, hogy a legnagyobb luxust mutassa minden téren. Lássák az emberek, hogy ezt megteheti. Takegawának egyetlen fia volt, aki most Európában irányította egyik egységét. Felesége mellette volt, de csak a háttérben, mert semmibe sem szólhatott bele. Csak egy szemrevaló biodíszlet volt, semmi más. Takegawa lenézte a nőket, nem sokra tartotta őket, igazi hímsoviniszta volt. Egyes nőket csak hasznos munkaeszköznek tartott. Ezek a prostituáltak magas áron dolgoztak neki, mert ezen a téren is csak luxusprostituáltak futtatott. Klánjában kizárólag csak férfiak lehettek tagok, női Jakusa teljesen elképzelhetetlen volt számára, és ezt a tradíció sem engedte meg. Takegawa átlagos, 175 centiméter magas volt, hatvan év körüli. Hajában megjelentek az ősz szálak, viszont korához képest jól tartotta magát. Rendszeresen edzett, öt danos karatemester volt shotokanból. Elegáns fekete Armani öltönyt viselt és drága krokodil cipőt, csuklóján pedig egy arany Rolex órát hordott.

Mellette két testőre, a Godo ikrek álltak mindenre figyelve. Mindketten leszerelt katonák voltak, és teljes hűséggel szolgálták ojabunjukat. Átlagos alkatúak, barna szemmel, fekete hosszú vasalt hajjal, és mindkettőjükön szürke öltöny volt. Az öltöny alatt pisztoly rejtőzött, mert fegyvert mindig hordtak magukkal. Egyedül ők ketten viselhetek fegyvert a toronyban, mint az ojabun személyi testőrei. Az estén Tokió krémje volt jelen: miniszterek, polgármester, üzletemberek, sőt még maga a Világrendőrség feje, Shinobi is. Shinobi csakis azért fogadta el a meghívást, hogy szemmel tudja tartani

Takegawát. A közelében volt, de arra vigyázott, hogy ne legyen túl közel hozzá. Most arra figyelt fel, hogy a pénzügyminiszter lépett oda Takegawához. Nem hallotta, hogy miről beszélnek, ezért óvatosan, feltűnés nélkül kezdett közelebb menni hozzájuk. Mikor hallótávolságban volt, elkezdett figyelni a beszélgetésükre. Azok viszont nem beszéltek semmi fontos dologról, csak általános témákról, egészségről, családról stb. Miután befejezték a beszélgetést, a miniszter elsétált Takegawától, és most Takegawa lépett oda Shinobihoz.

– Jó estét, parancsnok úr! – mondta kedélyes hangon Takegawa.

– Jó estét! Nagyon jó lett az este – mondta tettetett elégedettséggel Shinobi.

– Örülök, hogy el tudott jönni, ezek szerint önnek is fontos a jótékonyosság, parancsnok úr! – a parancsnok megszólítást nyomatékosította hangjában.

– Itt és most nem, mint rendőrpáncsnok mivoltomban vagyok, úgyhogy hagyjuk a hivatalos megszólítást! Hívjon Shinobi úrnak nyugodtan! – mondta határozottan.

– Rendben van, Shinobi úr – bólintott Takegawa. – De ha már így összefutottunk, úgy értesültem, hogy nagy érdeklődést mutat az export-import cégem irányában. Esetleg megtudhatnám azz érdeklődésének okát?

– Véletlenszerűen ellenőrizzük a nemzetközi forgalmat a térségben, és most az ön cégén van a sor. Semmi különös, csak rutin – nézett a szemébe Shinobi.

– Értem én... – nevetett Takegawa.

– Persze, hogy érted – gondolta Shinobi. – Ez a féreg hajókkal, repülőekkel hozza be a kábítószer az országba. Most meg teszi itt nekem az ártatlant, miközben százak halála szárad a lelkén. Egyszer akkor is bizonyítékot vagy tanúkat fogok találni, hogy végre megkapja a megérdemelt büntetését ez a rohadék!

– Két nap múlva New Yorkba utazom, ha már ennyire érdeklődik a cégeim után és utánam is, Shinobi úr – mondta némi gúnnyal a hangjában.

– Szó sincs róla! Mondtam, hogy rutin! De azért jó utat – majd az orra alatt motyogva hozzá tette, hogy – ojabun.

Ezzel már el is fordult tőle, és meg sem várta, hogy reagáljon a megjegyzésére.

– Viszlát, Shinobi! – szólt utána hangosan Takegawa. Majd nevetve a Godo ikrekhez fordult:

– Ez a hülye, szerencsétlen fasz! Nem is sejt semmit sem! – mondta lekicsinylően Takegawa.

Majd elindult egy egyedül ácsorgó ember felé. Mikor odaért hozzá, kissé ingerülten szólalt meg:

– Hiroshimo, reggel érkezik egy repülőgép a teherforgalomnak fenntartott kifutóra. Intézkedjen róla, hogy ez a faszkalap Shinobi ne ólalkodjon a környéken, és ellenőrzés nélkül ki tudjanak rakodni az embereim!

– De mégis, hogy képzeled ezt? Nem az egyik kis lótifutija vagyok! – mondta felháborodva Hiroshimo.

– Esetleg kerüljön nyilvánosságra az a kis felvétel, amelyiken az egyik kurvámmal hancúrozik? Vagy mondjuk, mit szólna a felesége, ha kapna egy példányt ebből a jó kis „home” videóból? – mondta fenyegetőzve Takegawa.

Hiroshimo volt Tokió főkapitánya, és egyszer igénybe vette Takegawa egyik luxus prostijának a szolgáltatását, amiről titokban felvétel készült. Azóta ezzel zsarolták a főkapitányt.

– Most zsarolni próbál, ojabun?

– Nevezzük inkább szívességnek. Én szívességet teszek önnek, hogy nem hozom nyilvánosságra a felvételt.

– Nevezze, aminek akarja, ez akkor is zsarolás! Már csak ezért itt helyben letartóztathatnám!

– Nem fog ilyen meggondolatlanságot csinálni. Tudja, Főkapitány, nagyon aranyosak a gyerekei. Nehogy valami bajuk essen – mondta fenyegetően Takegawa.

Közben az ikrek kicsit megropogtatták az ujjukat, gonosz mosollyal az arcukon.

– Tegye a dolgát, Főkapitány úr, vagy különben megnézheti magát – mondta ellenvetést nem tűrően.

– Meglátom, mit tehetek – mondta lemondóan Hiroshimo.

– Na, látja, tudtam, hogy megtaláljuk a közös hangot! Menjen és intézkedjen az ügyben – azzal otthagya a megszegyenített Főkapitányt.

Ekkor odalépett Takegawához az egyik embere.

– Ojabun, a koreai ügy elintézve. Az áru fele megsemmisült, a többi reggelre itt lesz – mondta, meghajolt majd távozott.

– Hmmm, egy tonna kokain kárba vészett. Erre majd magyarázatot várok a Farkastól – mondta elgondolkodva az ikreknek.

A Godo ikrek nem igazán szívlelték a Farkast, egy külsős kis senkinek tartották. Úgy vélték, hogy ők is vannak annyira jók, mint ő. Alig várták, hogy hibázzon, és akkor ők fogják megölni személyesen. Shinobi közben a feleségéhez ért, és vele kezdett beszélgetni.

– Itt parádézik ez a ... – de nem tudta befejezni mondanivalóját, mert felesége, Yori közbeszólt:

– Ne fejezd be a mondatod! Próbáld magad egy kicsit elengedni, ne foglalkozz a Jakusával! – mondta megnyugtatóan Yori.

– Nyugodt vagyok. De, biztos vagyok benne, hogy valamit tervez Takegawa. Akkor szokott ilyen nyilvános helyen szerepelni, ha a háttérben valami nagy disznóságot tervez. Itt sokan tudják tanúsítani, hogy nem csinálhatott semmit – mondta egyre bosszúsabban Shinobi.

– Ha máshol történik épp valami, akkor most úgysem tudsz tenni ellene semmit sem. Ha továbbra is így fogsz viselkedni, akkor jobb, ha máris indulunk haza! – mondta kissé ingerülten Yori.

Shinobi vetett még egy haragos pillantást Takegawára, majd nyugodt hangon szólt feleségéhez:

– Felkérhetem a kedves nejemet táncolni?

– Természetesen – mosolyodott el Yori.

Nyomban a táncter felé vették útjukat, és elkezdtek lassúzni a romantikus zenére. Takegawa hátrament a személyzeti részre a Godo ikrekkel, mert benn már várt rá a hadügyminiszter.

– Mi volt ennyire sürgős, Takegawa úr? – kérdezte a miniszter.

– Most el kell utaznom pár napra, de ha visszajöttem, akkor életbe lép az első fokozat! – közölte Takegawa.

– Micsoda? Máris? Nem lesz korai ez még? – kérdezte elhűlve a miniszter.

– Nem! Minél váratlanabban éri őket az egész, annál gyorsabban és simábban fog lezajlani áldozatok nélkül! Persze, így is lesznek páran, akiknek meg kell halnia, de ez szükséges kellemetlenség – mondta higgadtan Takegawa.

– Értem, akkor elkezdem felkészíteni rá a beavatott embereimet – válaszolt a miniszter.

– Helyes! Nem leszek hálátlan a hozzám lojális emberekhez – mondta mosolyogva Takegawa.

– Indulok, intézkedem! Viszontlátásra, Takegawa úr!

– Menjen csak – engedte útjára a minisztert. Majd az ikrekhez fordult.

– Hamarosan óriási változás lesz az országban – jelentette ki, majd visszaindult a rendezvényre.

Az est hátralévő részében már nem történt semmi figyelemreméltó eset. Hajnali négy körül már mindenki távozott, csak a takarító személyzet maradt, és végezte a dolgát. Reggel kilenckor Takegawa egyik raktáránál várt Chikafusa az embereivel. Fáradtak voltak, mert az előző este semmit nem aludtak. Siettek, hogy reggelre itt legyenek Tokióban. Nem sokat kellett

várniuk, mert máris közeledett feljük Takegawa limuzinja. Mikor megállt, kiszállt belőle a két Godo, majd kinyitották a hátsó ajtót Takegawának. Mikor odaért hozzá, köszönés nélkül kérdezte Chikafusát:

– Hol az áru?

– A raktárban, Ojabun – hajolt meg Chikafusa.

Takegawa nem tartotta sokra Chikafusát, mert egyszer egy nagyot hibázott, és ha nem lenne a fia barátja, akkor már rég kivégeztette volna. Így „csak” az egyik ujjá bánta. Takegawa intett a fejével, és mindannyian elindultak a raktár felé. Benn állt a furgon és a terepjáró. Kinyitották a furgon oldalát, ami tele volt pakolva kokainnal. Takegawa elismerően bólintott.

– Mi van a terepjáróban? – kérdezte érdeklődve.

– A kolumbiaiak pénze, Ojabun – azzal csettintett embereinek, akik azonnal hozták is a pénzt a kocsiból. Letették a földre és kinyitották a bőröndöket, amikben kötegelve állt a pénz.

– Nocsak! A pénz nem volt az egyezségünk része – mondta meglepődve Takegawa. Majd odafordult az ikrekhez:

– Hívjátok a Farkast!

Rögtön elő is került egy mobil, és már tárcsáztak is. Átnyújtották a telefont Takegawának.

– Az egyezség két tonna kokainról szólt, és nem egy tonnáról és pénzről! Mi a magyarázatod erre? – vont a kérdőre Takegawa.

– Az akció alatt szétlőtték a másik furgont, amiből elég sok kokain kiömlött. Ha az emberei elvitték volna a furgont, az húzta volna maga után a fehér csíkot. Gyorsan kellett döntenem, ezért vitték el a pénzt is. Így szerintem azért elég jól járt! – mondta hideg hangon a Farkas a telefon túlsó végén. Takegawa hagyott egy kis szünetet, majd megszólalt:

– Nem szeretem a meglepetéseket, de most ez így talán nem annyira rossz. Viszont több hibát nem tűrök el! – mondta fenyegetve Takegawa.

– Ha nem kívánja továbbá igénybe venni a szolgáltatásaimat, akkor el is búcsúzhatunk egymástól! – szögezte le a Farkas.

– Egyelőre még szükség van a munkádra. Még ma utazz el Budapestre! A fiam konfliktusba keveredett az orosz maffiával. Tegyé! rendet! – utasította a Farkast.

– Meglesz. A szokásos egymillió lesz a fizetségem! – jelentette ki határozottan.

– Megbeszéltük! Indulj! – mondta, majd kinyomta a telefont.

– Egyre szemtelenebb ez a kis kutya! Jó lesz odafigyelni rá, intézkedjete! – adta ki az utasítást az ikreknek. Ekkor Chikafusa szólt Takegawához:

– Még ezt küldi a Farkas! – azzal átnyújtotta a fekete zsákot, amit idáig a kezében tartott.

Takegawa átvette, kinyitotta a zsák száját és belenézett. Abban Juwon vértől áztatott levágott feje volt. Visszaadta a zsákot Chikafusának, és a szemébe nézve mondta:

– Tüntesd el ezt a szart! Te holnap velünk tartasz New Yorkba! El kell beszélgetnünk a kis Gambinóval! – elfordult, és a raktár kijárata felé indult. Visszaszólt még Chikafusának:

– A pénzt vigyétek a pánccélterembe, a kokaint meg a laborba, hogy felüssék kissé, aztán mehet a dílerekhez, hogy eladják – majd folytatta az útját a limuzinja felé.

De hirtelen megtorpant, és ismét visszafordult.

– Mi az a kék folt a nyakadon, Chikafusa?

– A Farkas kicsit megszorogatózott, volt egy kis konfliktusunk – mondta lesütött szemmel.

– Hagytad, hogy ezt tegye veled az embereid előtt? – kérdezte lenézően Takegawa. – Nem szeretek csalódní az embereimben! Ha legközelebb hibázol, akkor csak harakirit fogadok el bocsánatkérésnek! – még egyszer undorodva végig nézett rajta, majd elfordult, és a limuzin felé vette az útját.

Chikafusa tudta, hogy csakis azért van életben, mert Takegawa fiának legjobb barátja. Ennél már kevesebbért is haltak meg mások. Mérhetetlen gyűlöletet érzett a Farkas iránt. – Meg fogom ölni! – határozta el magában. – Mert nincs más megoldás. – A Godo ikrek léptek oda hozzá.

– Minket is annyira idegesít ez a rohadék Farkas, mint téged. Türelem! Mikor eljön az ideje, akkor te is ott leszel a halálánál, és az kíneserves halál lesz, abban biztos lehetsz – vállára tették a kezüket, bólíntottak, majd ők is elíndultak a limuzin felé.

– Úgy lesz! – bólíntott Chikafusa. Végignézte, ahogy az ikrek is távoznak, majd megfordult és az embereihez szólt.

– Gyerünk, munkára fel! – adta ki az utasítást.

Mikor az ikrek a limuzinhoz értek, abban már benn ült Takegawa. Beszálltak ők is, és íntettek a sofőrnek, hogy indulhatnak.

– Mély tisztelettel, Ojabun. Sokan nem nézik jó szemmel a Farkas hozzáállását a jakusákhoz.

– Tudom! Viszont még egyelőre szükség van rá. Ha egy emberem végezné el a piszkos munkát és lebukna, akkor a szervezetünk is bebukna. Így, hogy egy külsős végzi el a szar melót, így nem tudják hozzánk kötni, és ha megölik,